

opusdei.org

En kvinna som arbetar för kvinnor i Indien

Fátima Villanueva berättar i detta vittnesbörd om det äventyr hon befunnit sig i under de senaste tre åren av sitt liv: Kamalini, ett utbildningscenter för indiska kvinnor i New Delhi.

2009-05-15

Fátima Villanueva, som föddes i Bilbao men de senaste 14 åren varit bosatt i New Delhi som hon kom till

för att starta Opus Deis apostoliska arbete där, har varit i Spanien några dagar. Hon berättar med begeistring om det äventyr hon befunnit sig i de tre senaste åren av sitt liv, nämligen att bygga upp ett utbildningscenter i New Delhi för indiska kvinnor.

Centret heter Kamalini och har plats för att utbilda 560 kvinnor.

I ett land med 1,13 miljarder invånare, där det talas 325 språk och 1650 dialekter, finns det stora kontraster sida vid sida, och i synnerhet en stor social olikhet.

Högteknologi och de mest konkurrenskraftiga fackutbildade lever sida vid sida med hög analfabetism, och några av världens största läkemedelsföretag lever sida vid sida med epidemier och en hög infektionsnivå.

Varför beslöt du dig att gå in i detta hjälpprojekt för kvinnor?

Då jag kom till Indien för 14 år sedan chockerade det hela mig: det goda och mindre goda! Men idag kan jag säga, att jag beundrar allt, både det goda och även det mindre goda. Vad är det för skillnad? Jag vet inte, men perspektivet har förändrat mig. Jag tror, att då jag just kom, var allt märkligt för mig, men nu är det på ett eller annat sätt en del av mig. Jag förstår saker och ting bättre och befinner mig därför i en situation, där jag har större möjlighet att komma med en positiv kritik av det jag inte gillar. Jag vill gärna förbättra detta, och samtidigt är jag tacksam för allt det goda landet ger mig.

Vad är det som gjort störst intryck på dig rörande kvinnans situation i detta land?

I Delhi är jag i daglig kontakt med många indiska kvinnor, som jag har förbindelse med genom mitt arbete, på grund av vår vänskap etc. Vi har

många saker gemensamt, och jag försöker att finna stöd hos dem, medan jag med respekt tar itu med de saker, som vi inte har gemensamt.

För övrigt finns det många kvinnor, som är utblottade. De arbetar på byggplatser, bär tegelstenar på sina huvuden eller hugger sten. Andra gör rent under mycket förödmjukande omständigheter eller lagar mat utan den minsta hygien. Andra åter tigger för att samla ihop några rupier, som de sedan måste ge sina män, som spenderar dem på oväsentligheter. Andra unga kvinnor kommer till Delhi från landsbygden för att tjäna pengar och har den bästa intentionen men faller i händerna på skrupellösa arbetsförmedlare, som utnyttjar dem för alla möjliga slags aktiviteter.

Efter att ha sett sådana händelser och många andra kunde jag inte förbli likgiltig. Därför började vi

överväga några sociala initiativ, som kunde ha som mål att öka möjligheterna för de mindre framgångsrika kvinnorna, och som kunde ge dem ett värdigare liv, såsom projektet Kamalini. Sedan 2007 samarbetar vi med en spansk stiftelse, som heter Dasyc. I detta arbete har det alltid syntts viktigt för mig att involvera indiska kvinnor från de högre sociala skikten, så att de skulle kunna vara solidariska med de andra. Det låter relevant, men det är inte alltid lätt att lyckas med detta mål. Kastsystemet i Indien är fortfarande mycket starkt.

Vilka värderingar tycker du att den indiska kvinnan kan ge vidare till den spanska kvinnan?

Tålamod när man befinner sig i svårigheter, undvika att skapa egna behov som säkert inte finns där. Leva med måttfullhet. Av och till förväxlas detta med passivitet.

Självklart kan det tillfälligtvis vara så, men det råder inget tvivel om, att måttfullhet är en värdighet de har, och att de europeiska kvinnorna inte är i stånd att klara detta, därför att de är fullständigt ”inbäddade” i välfärdssamhället.

På vilket sätt kan vi stötta ett projekt som Kamalini?

Även om många personer gärna vill delta direkt, för det får dem att känna sig väl till mods, kan utlänningarna hjälpa till bäst i ett land som Indien genom att ge gåvor, som de infödda, eller personer, som redan är väletablerade i landet och därigenom känner till tänkesättet, kan använda till att utföra ett effektivt arbete. De kvinnor, som vi gärna vill hjälpa, både de unga och de inte helt så unga, är mer mottagliga gentemot kvinnor, som är mer lika dem på grund av språket, mentaliteten osv. Och inläringen

kommer således alltid bli mer effektiv.

Jag tror, att det att hjälpa dem är en fråga om solidaritet men också om rättfärdighet. Jag vill gärna medge, att även om det arbete vi utför genom dessa initiativ av och till kan vara hårt, så är det samtidigt mycket givande att se de framsteg, som sker i dessa kvinnors liv och omgivningar. I verkligheten kommer de själva att bli representanter för förnyelsen i det framtida indiska samhället.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från <https://opusdei.org/sv-se/article/en-kvinna-som-arbetar-for-kvinnor-i-indien/> (2026-04-12)